Streszczenie

Wielki hymn dziękczynny *Te Deum*, z jego teologicznym przesłaniem i licznymi muzycznymi inkarnacjami, jakie przez stulecia stanowiły uroczystą, ceremonialną oprawę wyjątkowych wydarzeń w życiu narodów i wspólnot chrześcijańskich, daje wyjątkową okazję do prześledzenia ewolucji techniki wokalnej w nowożytnej historii muzyki europejskiej. Analiza historycznych praktyk wokalnych w oparciu o współczesne rozumienie fizjologicznej i akustycznej podstawy śpiewu, pozwoliło na wyszczególnienie podstawowych zasad i głównych cech brzmieniowych technik wokalnych. Niniejsza rozprawa bada historyczne zmiany techniki wokalnej w muzyce Europy Zachodniej i eksponuje trzy zasadnicze okresy rozwoju stylu wokalnego: śpiewu kościelnego (do XVI w.), *bel canto* (XVII i XVIII w.) oraz operowego *bel canto* (od XIX w. do czasów współczesnych). Style te odzwierciedlają zmiany praktyki wokalnej na przestrzeni wieków oraz ewolucję paradygmatu postrzegania potencjału brzmieniowo wyrazowego głosu przez kompozytorów, wykonawców oraz pedagogów wokalnych.

W rozdziałach teoretycznych pracy podjęto problematykę fizjologicznych i akustycznych podstaw śpiewu, genezy śpiewu kościoła chrześcijańskiego, a także dokonano szczegółowej analizy głównych stylów wokalnych w oparciu o teksty źródłowe i poglądy postaci kluczowych dla rozwoju sztuki wokalnej. Rozdział badawczy stanowi syntetyczny opis strategii nauczania technik wokalnych we współczesnych zespołach chóralnych, dokonany z punktu widzenia chórmistrza. Zawarto w nim sposoby rozwiązywania problemów wokalnych, spotykanych w repertuarze historycznym oraz współczesnym, w oparciu zarówno o metody tradycyjne, związane z epoką danego dzieła, jak i o współczesną wiedzę naukową oraz metodykę kształcenia wokalnego. Podjęto także wątek pracy z zespołem w oparciu o potencjał wizyjny i performatywny, który wiąże się z użyciem jakości brzmieniowych określonego czasu i miejsca. Praktyczne możliwości ustawienia aparatu głosowego oraz optymalne sposoby interpretacji w każdym z wybranych opracowań muzycznych hymnu *Te Deum* są w znacznej mierze determinowane przez idiomy wokalne i figury retoryczne danego stylu, które uwypuklają brzmieniowo-filozoficzny przekaz dzieła.